

A Fővárosi Ítéltábla a Józsa Edina Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Józsa Edina ügyvéd) által képviselt I.rendű felperes neve (I.r. felperes címe) I. rendű és II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe) II. rendű felpereseknek a (jogtanácsos neve) jogtanácsos által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. május 21. napján kelt 65.P.21.404/2014/15. számú ítélete ellen az I-II. rendű felperesek részéről 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. és II. rendű felpereseket, hogy tizenöt napon belül fizessenek meg az alperesnek személyenként 50.000 (Ötvenezer) - 50.000 (Ötvenezer) forint fellebbezési költséget.

A le nem rótt 480.000 (Négyszáznyolcvanezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperesek keresetét elutasította és kötelezte a felpereseket, hogy fizessenek meg 15 napon belül az alperesnek külön-külön 100.000-100.000 forint perköltséget. Megállapította, hogy a le nem rótt 180.000-180.000 forint eljárási illetéket a felperesek helyett a Magyar Állam viseli.

Az első fokú ítéletben megállapított tényállás szerint a felperesek I. és II. rendű vádlottjai voltak a Budapest Környéki Törvényszék előtt ... számon folyamatban volt büntetőeljárásnak, melyben 2013. augusztus 6. napján született első fokú ítélet. A büntetőeljárásról széles körben tudósított a hazai és nemzetközi sajtó. A fellebbezés folytán nem jogerős első fokú ítéletben megállapított tényállás szerint a felperesek és társaik kilenc településen támadtak fegyverrel és gyújtópalackokkal cigányokra: ...-én ..., ...-án ..., ...-én ..., ...-én ..., ...-án ..., ...-én ..., ...-án ..., majd ...-án ..., ...-én ..., ...-án egy 27 éves férfit és 5 éves kisfiát lőtték agyon, miközben ők a rájuk gyújtott házukból menekültek. Ezért a bíróság az I. és II. rendű felperesek mellett ... III. rendű vádlottat is bűnösnek mondta ki egy rendbeli, a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdése a), c), d), f), és i) pontjai szerint minősülő és büntetendő, előre kitervelten, aljas indokból, különös kegyetlenséggel, több emberen és részben 14. életévet be nem töltött személy ellen elkövetett emberölés büntetében. A fegyverrel és gyújtópalackokkal való elkövetést különös kegyetlenséggel történő elkövetésnek minősítette a bíróság.

A bíróság megállapította, hogy az I., II., III. rendű vádlottak ...-áról 7-ére virradóan, behatoltak egy hivatasos vadász házába és innen tulajdonították el a később a bűncselekményekhez használt fegyvereket, de az elkövetőktől lefoglalt fegyverek nem csak a ... elkövetett rablásból származtak. Az ítélet az elkövetők bázisaként a nevű szórakozóhelyet jelölte meg.

A bírósági büntetőeljárással párhuzamosan folyt az Országgyűlés Nemzetbiztonsági Bizottsága által felállított Tényfeltáró Munkacsoport vizsgálata a Nemzetbiztonsági Hivatal (NBH) működésének, és a rendőrséggel való együttműködésének feltételezett hibáinak és hiányosságainak feltárása céljából. Ennek során megállapította a munkacsoport, hogy a hivatal műveleti munkája során már a sorozatgyilkosságok előtt rendelkezett olyan információkkal, melyek engedélyköteles eszközök alkalmazása révén keletkeztek és lehetővé tették az elkövetésben érintett személyek tevékenységének folyamatos figyelemmel kísérését. A jogi és szakmai segítségnyújtás elmaradása következtében azonban nem kerültek kellő mélységben feldolgozásra az összegyűjtött adatok. 2009 elején újabb fegyverbeszerzési törekvésre vonatkozó információ keletkezett az egyik elkövetővel kapcsolatban, de ennek megfelelő értékelése is elmaradt.

Ilyen előzményeket követően jelent meg ...-i számában az alperes lapjában "... " címmel egy írás, mely a 2008-2009-es tragédiásorozat homályos részleteinek olvasók elé tárását célozta. A cikk bevezető soraiban idézte a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét, miszerint tényleges életfogytiglanra ítélték az I. és II. rendű, valamint a III. rendű vádlottat és 13 év fegyházra a IV. rendű vádlottat, hozzátéve, hogy kételyek övezik az ítélet teljes megalapozottságát, továbbá azt, hogy az elítéltek maguk követték el a szörnyűségeket, vagy voltak segítők.

Az eseménysort illetően leírta a cikk, hogy ... kilenc településen támadtak fegyverekkel és gyújtópalackokkal cigányokra, majd az ítéletben rögzített időpontokat és helyszíneket közölte. Az írás részletesen kiemelte a ... 27 éves férfi és 5 éves kislány agyonlövésére vonatkozó cselekményt, ismertetve, hogy a rájuk gyűjtött házukból menekülve lőtték őket agyon. A cikk rögzítette, hogy ... kizárólag származásuk miatt irtották a cigányokat. A parlamenti bizottság munkacsoportjának jelentéséből idézte a cikk, hogy az NBH-nál követtek el olyan hibákat, melyek nélkül hamarabb felmerülhetett volna a gyanúsítottak neve. A cikk szerint a munkacsoport a legnagyobb hibának azt tartotta, hogy követlenül a gyilkosságsorozat kezdete előtt leállt az addig megfigyelt felperesek lehallgatása. A szerző szerint máig nem lehet tudni, hogy kivel vette fel a kapcsolatot II. rendű felperes neve 2009 tavaszán, amikor újabb fegyverbeszerzéssel próbálkozott. A cikk ezután hosszan boncolgatta a büntetőeljárás során is kihallgatott szír-magyar állampolgárságú férfinak II. rendű felperes nevével fennálló kapcsolatát. Az események elkerülhetősége körében az írás idézte a jelentésből azt, hogy az NBH már 2004. végén megfigyelés alatt tartotta az I. rendű vádlottat I. rendű felperes neve és öccsét, valamint a köré csoportosuló szélsőségeseket. Valószínűleg lehallgatták telefonjaikat és már 2006 tavaszán voltak arra utaló jelek az NBH Hajdú-Bihar Megyei Kirendeltségénél, hogy a csoport fegyverek beszerzésével próbálkozik. Lehallgatások meghosszabbítása azonban elmaradt, és az NBH nem tájékoztatta az NNI-t a ... testvérek korábbi fegyverbeszerzési próbálkozásairól. A lap rögzítette, hogy a hatóságok nem derítették ki, hogy a nem a ... rablásból származó fegyverek honnan származnak. A cikk beszámolt arról is, hogy a ... testvérek szélsőséges csoportokkal való kapcsolattartása meglazult.

A jelen per I. rendű felperese a ... című napilap ...-ai számában „...” című írásban megjelent, emberi méltóságát, jóhírét sértő kijelentések miatt személyiségi pert kezdeményezett a lap ellen. A Fővárosi Törvényszék 35.P.20.131/2012/28. számú ítéletében megállapította a jogsértést, a brutális sorozatgyilkoskénti minősítés és amiatt, hogy a számlájára tucatnyi román elleni támadás írható, melyben hat ártatlan ember, köztük egy kisgyermek vesztette életét. Az alperes kiadásában

megjelenő ... a fenti ítéletről tájékoztatta olvasóit a ...-ei számában „1.500.000,- Ft-os kártérítés a roma gyilkosnak” címmel megjelent írásában. Utalt arra, hogy a brutális sorozatgyilkoskénti minősítés azért jogsértő a polgári per bírósága szerint, mert az I. rendű felperes büntetőjogi felelősségét a büntető bíróság nem állapította meg jogerősen, azt azonban a lap tényként közölte. A másodfokú bíróság az alperes fellebbezése folytán a kártérítés összegét 500.000 forintra leszállította.

A felperesek jóhírnevük és emberi méltóságuk megsértése miatt indítottak keresetet az alperes ellen a ...-i és ...-i írásokban megjelent egyes kijelentések miatt. Sérelmezték, hogy a cikk megjelenésekor még nem jogerős ítélet tényállása alapján olyan cselekményeket tulajdonítottak a felpereseknek az alperesi írásban, mely elkövetését vitatták, illetve amelyek elkövetése miatt jogerősen nem marasztalták el a felpereseket. Kérték megállapítani, hogy valótlan, hogy ... fegyvereket raboltak, a ... menekülttábor, illetve a romák házeit a cikk bevezetőjében hivatkozott helyszíneken megtámadták, továbbá, hogy agyonlőttek egy 27 éves férfit és kisfiát, illetve a cigány kisebbséghez tartozókat irtották volna. Valótlan állítás továbbá, hogy 2009 tavaszán a II. rendű felperes fegyverbeszerzéssel próbálkozott és, hogy őt az NBH az I. rendű felperessel együtt már 2004. végén megfigyelés alatt tartotta volna. Ebből következően vitatták, hogy lehallgatásuk meghosszabbítását kérték volna az NBH illetékesei, hogy illegalitásba vonultak volna és azt is, hogy fegyverbeszerzési próbálkozásaik lettek volna 2008-ban és 2009 tavaszán. Sérelmezték, hogy a ...-et a gyilkosok bázisaként említette az alperesi lap. A cikk összességében fegyverrablóknak, többszörös gyilkosoknak állítja be a felpereseket, holott ez nem fedi a valóságot és a cikkből hiányoznak az olyan kitételek, hogy a „vádirat szerint”, vagy az „elsőfokú bíróság álláspontja szerint”, vagy hogy az „elsőfokú, nem jogerős ítélet szerint”. Így tehát alaptalanul sugallja a cikk, hogy a felperesek a fenti bűncselekmények elkövetői lennének. A jogsértés megtörténtének megállapításán túl 3-3.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére kérték kötelezni az alperest. Kérték a felperesek személyes meghallgatását és vitatták, hogy a cikk megjelenésekor már szóban kihirdetett, de írásba még nem foglalt első fokú ítélet szövegét bizonyítékként értékelhetné a bíróság. Vitatták továbbá, hogy köztudomású ténynek lehetne azt tekinteni, hogy a Budapest Környéki Törvényszék ítélette nem jogerős. Bizonyítási indítványuk is volt a II. rendű felperes zárkatársának kihallgatására.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta, hogy az alperesi írás tényként rögzítette volna a cselekmények felperesek általi elkövetését, mindössze az eljárás állásának megfelelően tájékoztatta az olvasókat a Budapest Környéki Törvényszék döntéséről. Előadta, hogy az írás valóban nem tartalmazza, hogy a döntés nem jogerős, azonban széles körben sajtónyilvánosságot kapott az eljárás és az, hogy a törvényszék nem jogerősen marasztalta a felpereseket. Az írás témája nem is elsősorban az ítéletről való tájékoztatás, hanem az ítéletben fel nem derített szál, a fegyverbeszerzés és a szélsőjobboldali kapcsolatok körében ... szerepének, az NBH és a rendőrség központi szerve, az NNI nem megfelelő kapcsolattartásának a feltárása volt. A sérelmezett állítások valóságtartalmát az azóta írásba foglalt ítélet igazolta. Csatolta továbbá a Nemzetbiztonsági Bizottság Tényfeltáró Munkacsoportjának jelentését. Vitatta, hogy a cikk előzetes elítélést, értékítéletet tartalmazna a felperesekkel kapcsolatban. Ha az ügyben nem született volna ítélet és az újságíró a véleményét írta volna le a felperesnek tulajdonítva cselekmény elkövetését, az valóban fejezhetett volna ki ilyen elítélést, ezzel szemben a vádat lényegében kimerítő első fokú döntésről tájékoztatta az olvasókat az alperes szerzője a tárgyalás végén szóban részletesen indokolt ítélet alapján.

Az elsőfokú bíróság a keresetet a korábban hatályos Ptk. 75., 76., és 78. §-a alapján bírálta el és hivatkozott a PK 12. és 14. számú állásfoglalására. Elsősorban azt vizsgálta, hogy a per tárgyává tett alperesi írások megfelelnek-e a büntetőeljárásról, illetve a cikk megjelenésekor még csak első fokon lezárult polgári perbeli döntésről való tájékoztatás sajtóra vonatkozó szabályainak.

A 2013. novemberi írás vonatkozásában megállapította, hogy az olyan szintű egyezőséget mutat az írásba foglalt első fokú ítélet tartalmával, hogy az nyilvánvalóan a szóban indokolt döntésről való megfelelő tájékoztatást jelent. A cikkben említett cselekményeket tehát nem az alperesi sajtószerv róta a felperesek terhére, hanem a Fővárosi Főügyészség vádiratában, amely vádirattal lényegében egyező tényállást állapított meg a Budapest Környéki Törvényszék is, és emiatt marasztalta nem jogerősen a felpereseket. Kifejtette, hogy bár a cikk valóban nem tartalmazza, hogy a döntés nem jogerős, ennek elmaradása azonban nem sérti a felperesek jóhírét, becsületét, emberi méltóságát, mert a szöveg alapján az olvasók arra sem következtethettek az írásból, hogy az eljárás jogerősen lezárult.

A bíróság azt is megállapította, hogy a cikknek az NBH általi megfigyelésre, a lehallgatás meghosszabbításának kérésére, illetve az illegalitásba vonulásra, a szélsőséges csoportokkal való kapcsolattartásra és a 2008-2009. fegyverbeszerzési próbálkozásokra utaló részei az országgyűlési tényfeltáró bizottság jelentésével támaszthatók alá, az írás lényegében e jelentésnek a megállapításait tárta az olvasók elé. Az elsőfokú bíróság utalt arra is, hogy a ... adott riportjában az NBH általi megfigyelésére a II. rendű felperes maga is tényként utalt. Felperesek személyes meghallgatását indokolatlannak találta és ezért azt mellőzte, mert az eljárás során az elsődleges feladat jogértelmezési feladat volt.

A bíróság a 2014. januári cikkben megjelent, az I. rendű felperest roma gyilkosnak minősítő alperesi kitélt sem találta jogsértőnek. Az első fokú nem jogerős ítélet is tartalmazta ugyanis a cselekmények elkövetése motivációjaként a sértettek roma származását és gyilkosként minősítette a felpereseket. Így ez a szóhasználat az I. rendű felperes vonatkozásában mindaddig, amíg nem születik ügyében felmentő ítélet, vele kapcsolatban indokolt lehet, a szabad véleménynyilvánítás körében ekként minősíthető személye.

Az ítélet ellen a felperesek fellebbeztek, kérve az első fokú ítélet megváltoztatását és az alperesnek keresetük szerinti marasztalását. Másodlagosan kérték az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését és azt, hogy az ítélőtábla a Budapest Környéki Törvényszéket, mint egy másik elsőfokú bíróságot utasítsa a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára tekintettel arra, hogy elfogultsági kifogással élnek a Fővárosi Törvényszékkel szemben. Kérték a terhükre megállapított elsőfokú perköltség összegének mérséklését is.

Fellebbezésük indokolásában előadták, hogy az elsőfokú bíróság hivatalból folytatott le bizonyítást és indokolatlanul mellőzte a felperesek személyes meghallgatását. Ügyükben továbbra sincs jogerős döntés, tekintettel arra, hogy a harmadfokú eljárás keretében jelenleg a Kúria jár el, ezért megilleti őket az ártatlanság vétele. Így jogszerűen nem lehet velük kapcsolatban olyanokat állítani, amilyeneket az alperes a sérelmezett cikkeiben állított. Sérelmezték, hogy kereseti kérelmüket nem merítette ki az elsőfokú bíróság, mert nem bírálta el az összes, általuk peresített kijelentést, ez sérti a Pp. rendelkezéseit.

Kifejtették, hogy a később írásba foglalt első fokú büntető ítélettel a cikk állításai nem igazolhatók, ahhoz az ítélethirdetésről készült felvételt kellett volna az elsőfokú eljárás során megtekinteni. Az első fokú ítéletben foglaltakkal ellentétben az újságolvasók igenis következtethettek arra, hogy az ítélet jogerős, hiszen a cikkek tényként közölték róluk a sérelmezett kijelentéseket. Előadták, hogy a 100.000-100.000 forint perköltség eltűzött, azt az ítélet megváltoztatása hiányában is lényegesen csökkenteni kell, mert ilyen összegű perköltséget sem a pertárgyérték, sem a kifejtett ügyvédi tevékenység nem indokolt.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte annak helyes indokaira tekintettel. Indoklásként utalt az általa az elsőfokú eljárásban előadottakra. Kérte másodfokú perköltségének a neki járó, ÁFA nélkül számított jogtanácsosi munkadíj összegével egyező összegben, bírósági mérlegelés alapján való megállapítását.

A felperesek fellebbezése alaptalan.

A Fővárosi Ítéletábrla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges mértékben lefolytatta, a bizonyítási eljárás során eljárási szabályt nem vétett, a rendelkezésre álló bizonyítékokat helyesen értékelte és ebből kiindulva a tényállást helyesen állapította meg, döntésével pedig - annak indokaira is kiterjedően - a Fővárosi Ítéletábrla teljes egészében egyetértett. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiakra mutat rá a másodfokú bíróság.

A felperesek helytelenül utaltak arra a fellebbezésükben, hogy az elsőfokú bíróság az eljárás során lényeges eljárási szabályt sértett volna. Egyrészt tévesen hivatkoztak arra, hogy az elsőfokú bíróság hivatalból folytatott volna le bizonyítást. Az első fokú ítéletben megállapított tényállás alapját képező büntető ítéletet és a bizottsági jelentést ugyanis a bíróság nem hivatalból szerezte be, hanem azt az alperes csatolta. Az sem volt jogszabálysértő, hogy az eljáró bíróság a 9. sorszámu jegyzőkönyvben tájékoztatta a feleket arról, hogy az előtte folyamatban lévő ... számú eljárásból hivatalos tudomással rendelkezik arról, hogy az I. rendű felperes maga adta elő, hogy tudomása volt arról, hogy a Nemzetbiztonsági Hivatal a II. rendű felperest megfigyelte. A Pp. 164. §-ának (3) bekezdése ugyanis kifejezetten kimondja, hogy a bíróság - az általa köztudomásúnak ismert tényekhez hasonlóan - valónak fogadhatja el azokat a tényeket, amelyekről hivatalos tudomása van. Ezeket a tényeket a bíróság akkor is figyelembe veszi, ha azokat a felek nem hozták fel, köteles azonban a feleket e tényekre a tárgyaláson figyelmeztetni. Az tehát, hogy a bíróság az általa ismert perben jelentős tényekről való tudomását a felek tudtára adja, még nem sérti a Pp. 164. §-ának (2) bekezdésében foglalt, a hivatalbóli bizonyítás tilalmára vonatkozó szabályát.

Észlelte ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 3. §-ának (3) bekezdésében foglalt, a bizonyítási kötelezettségről való tájékoztatás tartalmát szabályozó rendelkezéseket megsértve a 2014. október 9-i tárgyaláson (5. sorszámu jegyzőkönyv, 3. oldal 3. bekezdés) nem csak a jogvita eldöntése érdekében bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményéről tájékoztatta a feleket, hanem az alperes pernyertessége érdekében felhasználható bizonyítási eszközökről is. Ez ugyan téves, ugyanakkor azonban az adott esetben nem jelenti az eljárás szabályainak olyan fokú megsértését, amely a tárgyalás megismétlését tenné szükségessé, hiszen az alperes a büntető ítélet beszerzését már a tájékoztatást megelőzően is indítványozta. Ez sem lehetett tehát indoka az ítéletnek a felperesek fellebbezésében a Pp. 252. §-ának (2) bekezdése alapján indítványozott hatályon kívül helyezésnek.

Nem sértett eljárási szabályt az elsőfokú bíróság azzal sem, hogy a felperesek keresetét nem merítette ki. A Pp. 213. §-ának (1) bekezdése valóban kimondja, hogy az ítéletben foglalt döntésnek ki kell terjednie a perben, illetőleg az egyesített perekben érvényesített valamennyi kereseti kérelemre. Az elsőfokú bíróság döntése azonban az volt, hogy a felperesek keresetét elutasította. Ez az elutasítás nyilvánvalóan a felperesek valamennyi kereseti kérelemére vonatkozott, így a perbeli esetben a kereseti kérelem kimerítésének hiánya fel sem merülhet.

Az sem volt eljárási szabálysértő, hogy a bíróság elutasította a felperesek személyes

meghallgatására vonatkozó indítványát, illetőleg nem foganatosította az általuk kihallgatni indítványozott tanúk meghallgatását. Ennek ugyanis kizárólag a megállapított személyiség sérelem folytán őket megillető nem vagyoni kártérítés jogalapja, illetőleg annakösszecszerúsége vonatkozásában lett volna jelentősége. Az elsőfokú bíróság azonban személyiség sérelem hiányában már eleve elutasította a felperesek keresetét, így a felajánlott további bizonyítás lefolytatása szükségtelen lett volna.

A felperesek hivatkoztak továbbá fellebbezésükben az elsőfokú bíróság elfogultságára is, az elsőfokú eljárás befejeződését követően előterjesztett elfogultsági kifogást azonban kizárólag akkor kellett volna érdemben vizsgálni, ha valamilyen egyéb okból az első fokú ítélet hatályon kívül helyezése és a tárgyalás megismétlése vált volna szükségessé.

Mindezekre tekintettel tehát a másodfokú bíróság érdemben vizsgálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét és azt teljes egészében helyesnek találta az alábbiak szerint. A sérelmezett cikk tartalma alapján megállapította, hogy abban az alperes elsődlegesen a felperesek elleni büntetőeljárásban a vád tárgyává tett cselekményekkel kapcsolatban felmerülő, de a büntetőeljárás tárgyát nem képező, vagy a büntetőeljárásban tisztázatlanul maradt kérdéseket, így elsődlegesen a nyomozás szakszerűségét, a nyomozóhatóságok és az NBH közötti együttműködés mikéntjét, az ismeretlen eredetű fegyverek származását és a fegyverbeszerzésben közreműködő személyek kilétét vizsgálta és ezzel kapcsolatban fogalmazta meg esetenként kritikus véleményét. A cikk témájánál fogva óhatatlanul érintette a vádban a felperesek terhére rótt büntetőjogi tényállást megvalósító cselekményeket is, ez azonban csak érintőleges volt. A cikk fő tárgya nem a felperesek elleni büntetőeljárásról való tájékoztatás volt.

Az alperes által becsatolt büntető bírósági ítélet és a Nemzetbiztonsági Bizottság munkacsoportjának jelentése alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperesek által a per tárgyává tett alperesi cikkben elhangzott állítások kivétel nélkül alátámaszthatók, az írásba foglalt büntető ítélet, illetőleg a munkacsoporti jelentés megállapításaival. Az alperes tehát a cikk megírásakor nyilvánvalóan a felperesek elleni büntetőeljárásban már hónapokkal korábban meghozott és nyilvánosan kihirdetett bírósági ítéletből és a munkacsoporti jelentésből származó információkat használta fel.

A perben nem volt jelentősége annak a felperesek által az elsőfokú eljárás során és fellebbezésükben is hivatkozott kifogásnak, hogy az utóbb írásba foglalt büntető ítélettel nem lehet alátámasztani a korábban megszületett cikk állításait. Ez azért nem foghat helyt, mert a büntetőeljárás szabályok alapján az írásba foglalt büntető ítélet tartalma nyilvánvalóan megegyezik a szóban kihirdetett ítélet tartalmával és annak indokolásával, hiszen a Be. 321. §-ának (3) bekezdése értelmében a tanács elnöke az ítélet kihirdetését, azaz a rendelkező rész felolvasását követően az indokolás lényegét mondja el szóban. Az írásba foglalt indokolás tehát nem térhet el a szóbeli indokolástól annak csupán részletesebb, pontosabb, mindenre kiterjedő kifejtését tartalmazza. Így tehát az első fokú büntető ítélet kihirdetéséről készült egykorú mozgóképfelvételek, vagy hangfelvételek hiányában is megalapozottan állapította meg az elsőfokú bíróság azt, hogy az alperesi cikkben közölt tényállítások meghatározott része a büntető bírósági ítéletből származik.

Kétségtelenül hibát vétett az alperes azzal, hogy a cikkben nem utalt egyértelműen arra, hogy a felperesek marasztalását tartalmazó büntető ítélet még nem jogerős. Ennek azonban a perbeli esetben azért nem volt jelentősége, mert a felperesek terhére rótt bűncselekmények tárgyi súlya, az azokat övező társadalmi felháborodás és ebből eredő felfokozott érdeklődés következményeként a büntetőeljárás nyomozati és bírósági szakasza is gyakorlatilag sajtó nyilvánosan, a közvélemény

szoros figyelme által kísérve zajlott. Mindezek a körülmények a felperesek terhére rótt bűncselekményeket egyértelműen kiemelték a „hétköznapi” bűnelkövetések köréből. Ezért a perbeli esetben - már csak az ítéletben kirótt büntetés súlyossága miatt is - kijelenthető az, hogy az első fokon meghozott ítélet vonatkozásában az is köztudomású tény volt, hogy az nem emelkedett első fokon jogerőre. A per tárgyát képező írásokat megelőzően hónapokkal történt az ítélethirdetés, arról mind az alperesi sajtóorgánum, mind az egyéb hazai és külföldi média is részletesen beszámolt, így tehát néhány hónappal az események után minden a téma iránt érdeklődő számára nyilvánvaló volt, hogy az ügyben a felperesek elítélése nem jogerős. Ezért az alperes annak elhallgatásával, hogy a felperesek fellebbezést nyújtottak be az ítélet ellen, nem keltette azt a hamis látszatot, hogy a felperesek terhére jogerősen került megállapításra bűncselekmény elkövetése. Azt a valós tény, hogy a felperesek elítélése még nem jogerős, nem tüntette fel abban a hamis színben, hogy a velük kapcsolatban hozott ítélet jogerőre emelkedett volna.

Alapítván hivatkoztak a felperesek a Fővárosi Ítéltábla által ... számon hozott ítéletre is, mivel az abban megállapított tényállás szerint a felperesek vonatkozásában még első fokú döntés sem született az abban az eljárásban sérelmezett írás megjelenésekor. A perbeli esetben azonban az első fokú ítélet már megszületett, így az alperes magatartása annak közlése hiányában sem minősülhet a felperesek előzetes elítélésének, hogy a velük szemben hozott ítélet még nem jogerős.

A fenti kifejtettek szerint a felperesek által kifogásolt egyetlen megállapítás vonatkozásában sem állított hamis tény az alperes, ezért a felperesek által hivatkozott, a korábban hatályos Ptk. 78. §-ának (2) bekezdésében szabályozott jóhírnév sérelmét megállapítani nem lehetett. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság döntése megalapozott, melyet a másodfokú bíróság a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyott.

Megalapozatlanul sérelmezték a felperesek az első fokú ítéletben terhükre rótt perköltség összezszerűségét is, az ugyanis a jogtanácsosokra a gyakorlat szerint irányadó, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdés a) pontja alapján számítható, a pertárgyérték 5%-ának megfelelő összeget el nem érő összegben került meghatározásra, amely így semmiképpen nem eltúlzott.

A felperesek fellebbezése tehát nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján másodfokú perköltséget is kötelesek fizetni az alperesek részére, melynek összegét a bíróság a 32/2003 (VIII. 22) IM rendelet 3. §-ának (5) bekezdésére is figyelemmel, mérlegeléssel állapította meg arra is tekintettel, hogy a másodfokú eljárásban az alperes érdemi írásbeli előkészítő iratot nem készített.

Az Itv. 62. §-ának f) pontja alapján tárgyi illetékeljegyzési jogos perben a felperesek által le nem rótt összesen 480.000 forint fellebbezési illetéket, a felpereseket megillető teljes személyes költségmentességre tekintettel, a Pp. 78. §-ának (1), az Itv. 74. §-ának (3), költségmentességnek a bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Az ítélet elleni fellebbezési jog a Pp. 233/A. §-a alapján kizárt, az ítéletnek az erről való tájékoztatást tartalmazó rendelkezése a Pp. 220. §-ának (3) bekezdésén alapul.

Budapest, 2016. április 26.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Örkényi László s.k.
előadó bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő